

wannematele rõmo tehha, ja wannemad lastele paljogi rõmo. Minna ollen omma wannematele muido ifka üht illusat hoolega kirjutud kirja tonud, ja kui ma weike olin, lugesin ma salma peast.“ „Oh,“ ütles Wridli, „minno firri on weel wägga waene.“ „Sest ei olle wigga,“ ütles Willem, „sedda ma piddingi üttema, wannematel on neidsuggusi kirjasi muidogi kül; tännawo wõiksimie meie laulda. Sinna ostad wist ka üht Boulo laulo?“ „Kül ifka,“ ütles Wridli, „mittoigi.“ „Se on wägga hea, siis sa woid mind ka õppetada, ja sedda katsume meie nenda tehha, kui wannemad wahhest koddo ei olle, et nemmad sedda enne ei tule, siis on nende rõöm sedda surem, sellepärast peame meie aegaste peale hakama.“ — Nenda teggid nemmad ka, ja se läks neile wägga hästi lorda laste enneste ja wannemate rõmiks. Agga sedda surem rõöm Wridlil olli, sedda ennam tullid temmale isja ja wend meele, ja ta olli jubba mitto ford tohtri herra käest küsfinud, kas ta temma isjast middagi olli kuulda sanud, agga teif järrel kulamised ollid ilma asjata olnud. Ka Willem hallastas wägga Wridli peale sellejamma temma kurwastusse pärrast. Üllepea olli Willemil üks helde südda ja lahke meel iggauhhe wasto, agga omma pahha ammetit— igga weikest siliid wallega wabbandada, ja omma jutto wallega pittendada ja ehhitada, ei jätnud ta ial

weel mahha. Et ta kül mitto ford jo isseenneses olli häbbenenud, kui Wridli wahhest mõnne seggase jutto peale juurte filmadega ta peale watas, ehk kui ta ütles: „Minna ei sa sest mitte arro, minno melest ei olle se nenda.“ Issale olli temma mitto ford filmaweega meleparrandamist lubbanud, agga ifka jälle pea ärraunnustand. Ütsford sai jälle üks wallejut arwalikkus, mis Willem olli räiud ja laua selle peale seisnud; praua ehmatas ja häbenes filma nähhes omma poja pahha kombe pärrast. Ta jäi järsko wait, punnastas ärra ja läks nattokesse aeapärast nende hulgast ärra kõrwale. Issa nomis tedda kurwa melega tössise sõnnadega laua aega ja ütles wimaks weel: „Minnu ja sinno ennal on häbbi ja wallo sinno alwa wist pärrast, ja meie olleme issegi pattused innimesed, mis hirmus woib se selle pühha Jummal melest olla, kes isse iggawene tödde on, ja teif kawalust wihtab.“ — Willem hakkas nutma, pallus andeks ja ütles: „Oh, armas isja, mul on ommalgi ni hädda ja lahjo, et ma nenda ollen, ja ma tahhaksin wägga sest pahhast wiisist lahti sada, agga teif minno püüidminne ei aita ühtegi, minna ei woi sedda ennam mahhajätta egga ärraunnustada.“ — Tohter watas hallastades omma poja peale ja ütles: „Willem, kas sa mälletad weel, kui sinnul mullo se sant hammas olli, mis sulle ni paljo wallo teggi, eks sa siis püüdnud ka sedda